

Ortenbergová proti Rakousku, rozsudek ze dne 25. 11. 1994

Stěžovatel: Ortenbergová

Žalovaný stát: Rakousko

Číslo stížnosti: 12884/87

Datum: 25.11.1994

Článek Úmluvy: čl. 6 odst. 1

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: občanskoprávní řízení, přístup k soudu, spravedlivé projednání, spravedlivý proces

Významnost: 2

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

25. listopadu 1994

VĚC ORTENBERGOVÁ

(Rozsudek ve věci Ortenbergová versus Rakousko)

Evropský soud pro lidská práva, zasedající v souladu se článkem 43 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a příslušných ustanovení Jednacího řádu, jako Senát, který tvořili následující soudci: R. Ryssdal, předseda, F. Matscher, L. – E. Pettiti, R. Macdonald, C. Russo, A. Spielmann, R. Pekkanen. A. N. Loizou, Sir John Freeland a dále H. Petzold, úřadující tajemník Soudu, po tajné poradě, která se konala dne 27. května a 25. října 1994, vynáší následující rozsudek, který byl přijat posledně uvedeného dne:

POSTUP

1. Případ byl Soudu předán Evropskou komisí pro lidská práva (dále jen „Komise“) dne 9. září 1993, a to v rámci tříměsíční lhůty stanovené ve článku 32 odst. 1 a článku 47 Úmluvy. Tomu předcházelo podání stížnosti (č. 12884/87) proti Rakouské republice, předložené Komisi podle článku 25 rakouskou občankou, paní Margarete Ortenbergovou, dne 10. září 1986. Žádost Komise se opírala o články 44 a 48 a o prohlášení, kterým Rakousko uznalo obligatorní pravomoc Soudu (článek 46). Předmětem žádosti bylo získání rozhodnutí, zda skutkový děj případu zakládá porušení závazků žalovaného státu podle článku 6 odst. 1.
2. V odpovědi na dotaz učiněný podle ust. 33 § 3 (d) Jednacího řádu žadatelka uvedla, že si přeje se zúčastnit řízení, a ustanovila právníka, který ji bude zastupovat (ust. 30). Předseda Soudu právníkovi povolil užívat německý jazyk (ust. 27 § 3).
3. Do ustaveného Senátu byl z moci úřední jmenován pan F. Matscher, zvolený soudce rakouské národnosti (článek 43 Úmluvy) a pan R. Ryssdal, předseda Soudu (ust. 21 § 3/b/). Dne 24. září

1993 předseda Soudu za přítomnosti tajemníka Soudu vylosoval jména ostatních sedmi členů, a to pana L. – E. Pettitiho, R. Macdonalda, C. Russoa, N. Valticose, R. Pekkanena, A. N. Loizoua a Sira Johna Freelanda (článek 43 in fine Úmluvy a ust. 21 § 4). Následně pan A. Spielmann, náhradní soudce, nastoupil na místo pana Valticose, který se nemohl dalšího projednávání případu zúčastnit (ust. 22 § 1 a 2 a ust. 24 § 1).

4. Jako předseda Senátu (ust. 21 § 5) pan Ryssdal prostřednictvím úřadujícího tajemníka Soudu konzultoval se zástupcem rakouské vlády (dále jen „Vláda“), právníkem žadatelky a delegátem Komise postup řízení (ust. 37 § 1 a 38). V souladu s následně vydaným nařízením obdržel tajemník Soudu dne 25. února 1994 zápis Vlády a žadatelky. Dne 8. a 28. dubna mu Komise předložila různé dokumenty, které si vyžádal na základě pokynů předsedy Soudu.
5. V souladu s rozhodnutím předsedy Senátu se jednání konalo veřejně dne 24. května 1994 v Paláci lidských práv ve Strasbourgu. Soud předtím vykonal přípravné řízení. K Soudu se dostavili:

(a) za Vládu

pan W. Okresek, ředitel ústavu mezinárodních vztahů, ústavní oddělení, Spolkové kancléřství, zástupce vlády; paní E. Bertagnoli, ústav lidských práv, oddělení mezinárodního práva, Spolkové ministerstvo zahraničních věcí, poradce;

(b) za Komisi

pan F. Ermacora, delegát;

(c) za žadatelku

pan H. Blum, advokát, právní zástupce.

Soud vyslechl úvodní přednesy pánů Okreska, Ermacory a Bluma.

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

1. Okolnosti případu
2. Paní Ortenbergová, rakouská občanka, vlastní dům v Leondingu blízko Lince (Horní Rakousko).
3. Správní řízení
4. Dne 12. září 1980 okresní rada v Leondingu přijala územní plán (Flächenwidmungsplan), který určil jako stavební parcely plochu sestávající z pěti pozemků (725/3-7), které sousedí s majetkem žadatelky. Dne 30. ledna 1981 rada odhlasovala stavební plán (Bebauungsplan), který na této půdě povoloval stavbu terasových domů.
5. Následně starosta města vydal vlastníkům těchto pozemků stavební povolení. Paní Ortenbergová podala proti všem těmto rozhodnutím u okresní rady odvolání (Berufung), kterým napadala zejména zákonnost určení využití těchto pozemků a zákonnost stavebních plánů a stěžovala si na podstatné nepřípustné obtěžování, které pro ni budou navržené stavby znamenat. Rada loto odvolání zamítla.
6. Žadatelka poté podala k zemské vládě Horního Rakouska správní stížnosti (Vorstellungen). Rozhodnutími (Bescheide) přijatými dne 27. května (pozemek 725/7), 8. července (pozemek 725/6), 3. září (pozemek 725/5), 14. října (pozemek 725/4) a 22. října 1982 (pozemek 725/3) zemská vláda tyto stížnosti zamítla s odůvodněním, že nedošlo k porušení osobních sousedských práv paní Ortenbergové, zakotvených ve člancích 23 odst. 2 a 46 odst. 3 stavebního řádu spolkové země Horní Rakousko z roku 1976 (Obersterreichische Bauordnung – viz níže uvedený bod 15). Zemská vláda uvedla, že podle názoru znalců nepřípustné

obtěžování, způsobené hlukem, prachem a pachy, nepřekročí místní přípustnou úroveň a že navržené stavby odpovídají stavebnímu plánu.

7. Soudní řízení
8. Paní Ortenbergová se poté obrátila na ústavní soud, a to ohledně pozemků 725/6 a 725/7, tvrdíc, že byla porušena její ústavní práva a aplikovány nezákonné právní předpisy (gesetzwidrige Verordnungen). Současně podala tři odvolání (Beschwerden) u správního soudu (ohledně pozemků 725/3, 725/4 a 725/5). Stěžovala si na to, že její sousedská práva byla porušena v důsledku nepřipustného obtěžování, způsobeného stavbou příjezdové cesty přiléhající k jejímu vlastnictví – obtěžování, které nebylo ze strany expertů řádně posouzeno – a také na to, že nebyly dodrženy určité stavební normy.
9. Dne 2. října 1985 ústavní soud v důsledku pochybností o tom, zda jsou územní plán a stavební plán v souladu se zákonem o městském a venkovském plánování spolkové země Horní Rakousko (Obersterreichisches Raumordnungsgesetz), přerušil řízení a rozhodl o přezkoumání zákonnosti těchto plánů. Mezi jiným naznačil, že podle ustanovení tohoto zákona lze zamýšlet změnu využití určitého zeleného pásu pouze za podmínky, že by se tak stalo ve prospěch převažujících obecných zájmů, a v případě, který posuzoval, se o takové zájmy nejednalo. Dne 3. prosince 1985 se na ústavní soud obrátil i správní soud a požádal jej o zrušení právních předpisů týkajících se výše uvedených plánů, jelikož tyto předpisy byly aplikovány také na případ pozemků 725/3, 725/4 a 725/5.
10. Dne 19. března 1986 se ústavní soud připojil ke všem příslušným řízením a v odpovědi na návrh správního soudu rozhodl, že územní plán a stavební plán jsou v souladu se zákonem. Soud měl za to, že jelikož půda, která přiléhala k předmětným pozemkům a která byla co do rozlohy třikrát větší, byla okresní radou v Leondingu určena jako stavební pozemek již v roce 1971, správní orgán toto určené území pouze minimálně rozšířil, přičemž se tak nestalo v rozporu se zákonem o městském a venkovském plánování spolkové země Horní Rakousko. Současně soud zamítl samostatné odvolání paní Ortenbergové s odůvodněním, že nedošlo k porušení jejích ústavních práv, a odkázal ji na správní soud (ohledně pozemků 725/6 a 725/7).
11. Správní soud žadatelčino odvolání zamítl, a to rozsudky ze dne 30. září (pozemek 725/5) a 14. října 1986 (pozemky 725/3 a 725/4), které obsahovaly toto odůvodnění: Jelikož má každý soused v souladu s výše uvedeným ustanovením [článek 23 odst. 2 stavebního řádu spolkové země Horní Rakousko z roku 1976], osobní veřejné právo, tedy právo, ke kterému je nutné při stavebním řízení zásadně přihlížet, ... musel soud v tomto případě zvážit, zda další ruch, způsobený na příjezdové cestě, která měla být v rámci navrhované zástavby postavena podél hranice žadatelčina majetku, by ve vztahu k žadatelce způsobil podstatné nepřipustné obtěžování ... Ze zpráv oddělení pro znečištění ovzduší úřadu zemské vlády Horního Rakouska, týkajících se pozorovaného hluku (ze dne 23. května 1985), lze vyčíst, že příjezdová cesta z garáže do ulice Zaubertal je 48 m dlouhá, že průměrná vzdálenost mezi příjezdovou cestou a žadatelčíným domem činí asi 25 m, a že za předpokladu průměrné rychlosti 5 km za hodinu trvá trasa z garáže na veřejnou cestu asi 35 sekund. Ve světle skutečnosti, že v průběhu řízení žadatelka neučinila žádná konkrétní prohlášení k vyvrácení výše uvedených znaleckých závěrů, jim soud nemůže přisuzovat ve smyslu článku 42 odst. 2 a 3 (b) a (c) zákona o správním soudu podstatnou důležitost, tedy takovou důležitost, která by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí, a to buď v důsledku nesprávného měření spodní hlukové hladiny, jak požadovala žadatelka, nebo v důsledku namítaných nedostatků v posudku znalce z oboru zdravotnictví, a to tím méně, že žadatelka ani nenaznačila, proč – pokud by tomu bylo jinak – by příslušné orgány měly dospět k závěru, že by – nesporně extrémně slabý – provoz motorových vozidel s ohledem na žadatelčin majetek znamenal podstatné nepřipustné obtěžování ohledně jejího majetku. ... Soud v důsledku pravidla uvedeného ve článku 41 odst. 1 zákona o správním soudu, které zakazuje li přinášení nových věcí před správní soud, nemůže zvažovat žadatelčino tvrzení o tom, že předpokládaný průměrný provoz asi 40 vozidel za hodinu v denní dobu je podstatně přehnaný. ... Ve své správní stížnosti proti tomuto rozhodnutí [rozhodnutí okresní

radu v Leondingu], ani ve svém odvolání žadatelka konkrétně neuvedla, v čem jsou její stížnosti oprávněné, a při nedostatku uvedené podstatné důležitosti tvrzeného porušení procesních pravidel ve smyslu článku 42 odst. 2 a 3 zákona o správním soudu tedy stížnost, která tvrdí procesní pochybení (Verfahrensrge), nemůže odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí. ...Toto odvolání je tedy jako celek nedůvodné a je nutné jej zamítnout v souladu se článkem 42 odst. 1 zákona o správním soudu. ...“

12. Dne 28. října 1986 správní soud zamítl také odvolání paní Ortenbergové, týkající se pozemků 725/6 a 725/7, které mu postoupil ústavní soud, přičemž znovu zopakoval důvody uvedené ve svých předchozích rozsudcích (viz výše uvedený bod 13).
13. Příslušné národní právo
14. Stavební řád spolkové země Horní Rakousko
15. V tomto případě jsou relevantní dvě ustanovení stavebního řádu spolkové země Horní Rakousko z roku 1976.

Článek 23

„(1) Všechny části stavby musí být navrženy a postaveny v souladu s nejnovějšími technickými znalostmi tak, aby stavba splňovala u takových staveb běžné požadavky na jejich bezpečnost, pevnost, požární ochranu, izolaci (hlukovou a tepelnou), zdraví a hygienu, ochranu životního prostředí a ochranu «Zivilisation», a aby nedošlo k narušení přírodního a architektonického okolí. ...

(2) Zejména všechny části stavby musí být navrženy a postaveny tak, aby se maximálně předešlo možným nežádoucím účinkům na životní prostředí. Nežádoucími účinky na životní prostředí jsou účinky, které mohou způsobit ... podstatné nežádoucí obtěžování vůči široké veřejnosti a zejména vůči uživatelům staveb a okolí, např. v důsledku .... hluku ...“

Článek 46

„(1) ...

(2) Sousedé mohou proti vydání územního rozhodnutí podat námítky s odůvodněním, že navrhované změny poruší jejich osobní práva odvozená ze soukromého práva (soukromoprávní námítky), nebo z práva veřejného (veřejnoprávní námítky).

(3) Veřejnoprávní námítky sousedů lze vzít ve stavebním řízení v úvahu pouze tehdy, pokud se zakládají na ustanoveních stavebních předpisů nebo územního plánu nebo stavebního plánu, které neslouží pouze veřejným zájmům, ale také zájmům blízkého okolí. Mezi tato ustanovení patří zejména ustanovení ohledně typu stavby, způsobů využití daného stavebního pozemku, místa navrhované stavby, vzdáleností od hranic sousedních pozemků a sousedních staveb, výšky budov, světla a ventilace a dalších záležitostí týkajících se zdraví nebo ochrany okolí před znečištěním ovzduší.“

1. Žádosti k ústavnímu soudu
2. Na základě žádosti (Beschwerde) ústavní soud určí, zda správní rozhodnutí (Bescheid) porušilo právo zaručené ústavou nebo zda bylo vydáno na základě právního předpisu (Verordnung), který je v rozporu se zákonem, nebo zákona, který je v rozporu s ústavou, nebo mezinárodní smlouvy neslučitelné s rakouským právem (Článek 144 odst. 1 spolkové ústavy - Bundesverfassungsgesetz).
3. Žádosti ke správnímu soudu
4. Podle článku 130 spolkové ústavy je správní soud příslušný kromě jiného k projednávání žádostí, které tvrdí nezákonnost správního rozhodnutí. Článek 41 odst. 1 zákona o správním soudu (Verwaltungsgerichtshofsgesetz) zní takto: „Pokud správní soud neshledá nezákonnost, která se zakládá na nedostatku příslušnosti žalovaného orgánu nebo na porušení procesních

pravidel [článek 42 odst. 2 (2) a (3)] musí zkoumat napadené rozhodnutí na základě skutečností zjištěných žalovaným orgánem a s odkazem na uvedené námitky ... Pokud má za to, že důvody, které nebyly jedné ze stran sděleny, mohou být pro rozhodnutí o [některé z těchto námitek] rozhodující .... musí vyslechnout strany a případně odročit jednání.“ Podle článku 42 odst. 2 tohoto zákona, „Správní soud zruší napadené rozhodnutí, pokud je nezákonné 1. z důvodu jeho obsahu, [nebo] 2. protože žalovaný orgán nebyl příslušný, [nebo] 3. z důvodu porušení procesního pravidla takovým způsobem, že (a) žalovaný orgán učinil závěry o skutečnostech, které jsou v podstatné míře v rozporu s dokumenty ve spisu., nebo (b) skutečnosti si vyžadují další šetření o důležité otázce, nebo (c) nebyla dodržena procesní pravidla, při jejichž dodržení by žalovaný orgán dospěl k jinému rozhodnutí.“

5. Řízení před správním soudem sestává v podstatě z výměny písemných tvrzení (článek 36). Pokud o to některá ze stran požádá, správní soud může nařídit sporné jednání, které se zásadně koná veřejně (článek 39 a 40).
6. Pokud soud zruší napadené rozhodnutí, „správní orgány [mají] povinnost ... při použití právních prostředků, které mají k dispozici, okamžitě podniknout takové kroky, aby zajistily právní stav věci, který bude odpovídat právnímu názoru (Rechtsansicht) správního soudu“ (článek 63 odst. 1).

ŘÍZENÍ PŘED KOMISÍ

20. Paní Ortenbergová podala svou žádost ke Komisi dne 10. září 1986. Opírajíc se o článek 6 odst. 1 Úmluvy si stěžovala, že jí nebyl umožněn přístup k soudu s plnou jurisdikcí nebo že se jí nedostalo spravedlivého projednání. Stěžovala si také na zásah do jejího vlastnického práva zaručeného článkem 1 Protokolu č. 1.
21. Dne 29. června 1992 prohlásila Komise stížnost (č. 12884/87) za přípustnou ohledně námitek podle článku 6 odst. 1 a za nepřípustnou ohledně jejího zbytku. Ve své zprávě ze dne 14. května 1993 (článek 31) vyjádřila svoje stanovisko, že nedošlo k porušení článku 6 odst. 1, pokud se týká přístupu k soudu (poměrem patnácti hlasů k jednomu) a spravedlivosti řízení (jednomyslně).

ZÁVĚREČNÁ PODÁNÍ K SOUDU

22. Ve svém zápise Vláda požádala Soud, aby: „rozhodl, že se ustanovení článku 6 Úmluvy na tento případ neuplatní, nebo jinak, že nedošlo k porušení žadatelčina práva na rozhodnutí jejího případu soudem, nebo jejího práva na spravedlivé procesní řízení zaručené článkem 6 odst. 1. ...“
23. Žadatelka žádala Soud, aby: „1. shledal, že rozhodnutí vydaná ústavním soudem a správním soudem v řízení o daném případě, týkajícím se stavby domů na pozemcích přilehlých k majetku žadatelky, porušila (a) její právo na projednání soudem, jak pro rozhodnutí o jejích občanských právech vyžaduje článek 6 odst. 1 Úmluvy; (b) její právo na spravedlivé projednání, jak vyžaduje článek 6 odst. 1 Úmluvy; a (c) její právo na pokojné užívání jejího vlastnictví v souladu se článkem 1 Protokolu č. 1 ...; 2. přiznal žadatelce příslušné zadostiučinění podle článku 50 Úmluvy ve výši 1 140 000 rakouských šilinků plus náklady na právní zastoupení a nařídil Rakouské republice, aby tuto částku žadatelce vyplatila ...“

PRAVNÍ ZJIŠTĚNÍ

1. Údajné porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy
2. Paní Ortenbergová si stěžovala, že neměla přístup k soudu s plnou jurisdikcí nebo že se jí nedostalo spravedlivého a veřejného projednání. Opírala se o článek 6 odst. 1 Úmluvy, který stanoví: „Při rozhodování o svých občanských právech a povinnostech ... má každý právo na spravedlivé a veřejné projednání ... soudem ...“

3. Uplatnění článku 6 odst. 1

4. Vláda měla za to, že se toto ustanovení v daném případě neuplatní. Právo sousedů namítat proti vydání územního rozhodnutí podle článku 46 odst. 3 stavebního řádu spolkové země Horní Rakousko (viz výše uvedený bod 15) je v podstatě veřejnoprávním právem. Jeho cílem je zajistit soulad s právními předpisy, a to zejména s předpisy o ochraně životního prostředí. Vydání územního rozhodnutí se navíc týkalo vztahu mezi veřejným orgánem a fyzickou osobou; nedotklo se přímo vlastníka přilehlého pozemku.

26 Paní Ortenbergová naopak trvala na tom, že zahájila dané řízení, aby zabránila porušení svých peněžních prav, a že výsledek těchto řízení měl tedy přímý dopad na její občanská práva a povinnosti.

27. Toto bylo také podstatou stanoviska Komise.

28. Soud zdůrazňuje, že se článek 6 odst. 1 uplatňuje tam, kde je předmět žaloby povahy „peněžní“ in nature a kde se zakládá na tvrzeném porušení práv, která jsou taktéž peněžní (viz rozsudek Editions Périscope versus Francie ze dne 26. března 1992, série A, č. 234-B, str. 66, bod 40), nebo kde je výsledek „rozhodující pro soukromá práva a povinnosti“ (viz rozsudek H. versus Francie ze dne 24. října 1989, série A č. 162-A, str. 20, bod 47). Poukazuje na to, že článek 46 odst. 2 stavebního řádu spolkové země Horní Rakousko výslovně stanoví, že sousedé mohou vznášet námitky proti vydání územního rozhodnutí stížností na to, že budou porušena jejich osobní práva, která „musí být odvozena buď z práva soukromého (soukromoprávní námitky), nebo veřejného (veřejnoprávní námitky)“ (viz výše uvedený bod 15). V tomto případě se žadatelka opírala o veřejné právo a tvrdila, že nebylo dodrženo ustanovení článku 23 odst. 2 výše uvedeného zákona (viz výše uvedený bod 15). Přitom si však přála, aby nedošlo k žádnému porušení jejich peněžních práv, protože měla za to, že stavba na pozemcích přiléhajících k jejímu majetku ohrozí její užívání a sníží tržní hodnotu tohoto majetku. S přihlédnutím k těsné vazbě mezi řízením zahájeným paní Ortenbergovou a důsledky jeho výsledku pro její majetek je předmětné právo právem „občanským“. Článek 6 odst. 1 se tedy uplatní.

29. Soulad se článkem 6 odst. 1

30. Právo na přístup k soudu

31. V žadatelčině podání nebyl ani ústavní soud. ani správní soud považován za „soud“ ve smyslu článku 6 odst. 1. Ústavní soud neměl pravomoc k přezkoumání faktických ani právních otázek a omezil se na globální přezkoumání územního plánu a stavebního plánu. Správní soud měl rozsáhlé pravomoci k přezkoumání právních otázek, byl však vázán závěry správních orgánů odlišnými od závěrů v případech podstatného porušení procesních pravidel stanovených ve článku 42 odst. 2 a 3 zákona o správním soudu (viz výše uvedený bod 17). Soud tedy sám neměl pravomoc provádět důkazy nebo zjišťovat skutečnosti či vzít v úvahu nové informace. Dále, kdyby zrušil správní rozhodnutí, nemohl by rozhodnutím vlastním nahradit rozhodnutí orgánu, který rozhodl, ale musel by případ vždy tomuto orgánu postoupit. Krátce řečeno, soud pouze přezkoumal soulad s právem, přičemž toto nelze mít za plnou jurisdikci.

32. Vláda na druhé straně tvrdila, že správní soud má pravomoci, které byly spolu s pravomocemi ústavního soudu pro účely článku 6 odst. 1 dostatečně široké. Podle článku 42 odst. 2 a 3 zákona o správním soudu má tento rozsáhlé přezkumné pravomoci, pokud se týče jak zjištění skutečností, tak provádění důkazů. V tomto případě, stejně jako v případě Zumtobel versus Rakousko (rozsudek ze dne 21. září 1993, série A, č. 268-A), správní soud tedy detailně přezkoumal fakta. Navíc, pokud by zrušil správní rozhodnutí, byl by orgán, který rozhodl, vázán rozhodnutím správního soudu (článek 63 odst. 1 výše uvedeného zákona - viz výše uvedený bod 19).

33. Soud zdůrazňuje, že podle článku 6 odst. 1 Úmluvy je nezbytné, aby rozhodnutí správních orgánů, která nevyhovují požadavkům tohoto článku, byla podrobena následné kontrole

„soudního orgánu plné jurisdikce“ (viz rozsudek Albert a Le Compte versus Belgie ze dne 10. února 1983, série A č. 58, str. 16, bod 29).

34. Ústavní soud takovým orgánem není. V tomto případě mohl pouze přezkoumat zákonnost územního plánu a stavebního plánu a – jak Vláda sama přiznala – toto mu neumožnilo zvážit veškerá fakta případu. Neměl tedy pravomoc vyžadovanou článkem 6 odst. 1.
35. Pokud se týče přezkoumání učiněného správním soudem, jeho rozsah musí být posouzen ve světle skutečnosti, že vydání územního rozhodnutí není výhradně záležitostí v rámci uvážení správních orgánů; vztahují se na ně pravidla stanovená ve člancích 23 a 46 stavebního řádu spolkové země Horní Rakousko (viz výše uvedený bod 15). Správní soud si tedy musel zdůvodnit, zda byla tato ustanovení dodržena. V tomto směru se tento případ liší od případu Obermeier versus Rakousko (rozsudek ze dne 28. června 1990, série A č. 179) a spíše se podobá případu Zumtobel versus Rakousko (výše uváděný rozsudek).
36. Soud shodně s Komisí poukazuje na to, že ve svých rozsudcích z roku 1986 (viz výše uvedený bod 13) správní soud pečlivě přezkoumal stížnosti žadatelky bod po bodu, aniž by odepřel svou příslušnost k odpovědi na ně. Zvláště se detailně zaměřil na to, zda provoz na přístupové cestě může být „podstatným neoprávněným obtěžováním“, před tím, než zdůvodnil rozhodnutí o tom, že nedošlo k porušení procesních pravidel ve smyslu článku 42 odst. 2 a 3 (b) a (c) zákona o správním soudu. S přihlédnutím ke skutečnosti, že se jednalo o rozhodnutí správního orgánu z důvodu účelného opatření, a k povaze stížností paní Ortenbergové, přezkum správního soudu v tomto případě splnil požadavky článku 6 odst. 1.
37. Právo na spravedlivé projednání
38. Žadatelka si dále stěžovala, že se jí nedostalo spravedlivého projednání.
39. Nejedná se zde o ústavní soud, protože tento pro účely tohoto případu není „soudem“ ve smyslu Článku 6 odst. 1 (viz výše uvedený bod 32).
40. Toto tvrzení je v případě správního soudu nepravdivé. Evropský soud však shodně s Vládou poukazuje na to, že paní Ortenbergová nepoukázala na nic, co by mohlo spravedlivost řízení o tomto případě před tímto soudem zpochybnit.
41. Právo na veřejné projednání
42. Žadatelka si stěžovala na to, že neproběhlo jednání před správním soudem.
43. Soud poukazuje na to, že tato námitka nebyla před Komisí vznesena. Nemá tedy pravomoc ji posoudit.
44. Závěr
45. Shrnutí – nedošlo k porušení článku 6 odst. 1.
46. Údajné porušení článku 1 Protokolu č. 1
47. Ve svém zápise si paní Ortenbergová také stěžovala na porušení svého vlastnického práva v rozporu se 8 článkem 1 Protokolu č. 1.
48. Tato námitka, která byla Komisí dne 29. června 1992 prohlášena za nepřijatelnou z důvodu neaktuálnosti (články 26 a 27 odst. 3 Úmluvy – viz výše uvedený bod 21), nespadá pod rozsah tohoto případu předloženého Soudu. Z tohoto důvodu nemá Soud pravomoc k jejímu zvážení.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. rozhoduje, že nedošlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, pokud se týče přístupu k soudu;
2. rozhoduje, že nedošlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, pokud se týče spravedlivosti řízení;
3. rozhoduje, že nemá pravomoc zvážit námitku založenou na nedostatku jednání před správním soudem;
4. rozhoduje, že nemá pravomoc vzít v úvahu námitku vznesenou podle článku 1 Protokolu č. 1.

Vyhotoveno v jazyce anglickém a francouzském a vyhlášeno při veřejném jednání v Paláci lidských práv ve Strassbourgu dne 25. listopadu 1994.

Herbert PETZOLD

úřadující tajemník Soudu

Rolv RYSSDAL

předseda Soudu